

USTAWA

z dnia 2016 r.

o broni i amunicji¹⁾²⁾

Rozdział 1 Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Art. 2. Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celnej, oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;
- 3) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy służb granicznych państw Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach zespołów szybkiej interwencji na granicy na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 863/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym mechanizm tworzenia zespołów szybkiej interwencji na granicy oraz zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 w odniesieniu do tego

¹ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991) zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008).

² Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych, ustawę z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu, ustawę z dnia 25 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody i ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

mechanizmu i określającym uprawnienia i zadania zaproszonych funkcjonariuszy (Dz. Urz. UE L 199 z 31.07.2007, str. 30);

- 4) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 295);
- 5) obrotu bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych;
- 6) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, z późn. zm.).

Rozdział 2

Broń i amunicja

Art. 3.

1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) amunicja – amunicję do broni palnej, w postaci naboju scalonych i naboju ślepych;
- 2) broń – broń palną i broń pneumatyczną;
- 3) broń alarmowa – broń palną niezdolną konstrukcyjnie do wystrzelenia pocisku, przeznaczoną do wywoływania efektu akustycznego lub wystrzeliwania substancji drażniącej lub łzawiącej, przy czym broń taka może być wyposażona w urządzenie do odstrzeliwania ładunków pirotechnicznych;
- 4) broń boczno zapłonu – broń strzelecką, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefauchaux z zapłonem sztyftowym;
- 5) broń centralnego zapłonu – broń strzelecką inną niż broń boczno zapłonu;
- 6) broń długa – każdą broń palną inną niż broń krótka;
- 7) broń gładkolufowa – broń strzelecką z gładkościennym przewodem lufy;
- 8) broń jednostrzałowa – broń palną bez magazynka, ładowaną przed każdorazowym strzałem przez ręczne wprowadzenie naboju do komory naboju lub pocisku do lufy;

- 9) broń krótka – broń palną z lufą, której długość nie przekracza 300 mm lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm;
- 10) broń niezaładowana – każdą broń inną niż broń załadowana;
- 11) broń niezdolna do rażenia celów na odległość – każdą broń inną niż broń zdolna do rażenia celów na odległość;
- 12) broń palna – ręczną broń lufową, która wystrzeliwuje, jest przeznaczona do wystrzeliwania lub może być przystosowana do wystrzeliwania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania energii kinetycznej gazów, powstających ze spalania materiału miotającego;
- 13) broń pneumatyczna – urządzenie niebędące bronią palną, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku o wylotowej energii kinetycznej przekraczającej 17 J;
- 14) broń podobna do broni samoczynnej – samopowtarzalną broń strzelecką, do wykonania której użyto komory zamkowej, pochodzącej z broni samoczynnej albo używanej do produkcji broni samoczynnej;
- 15) broń powtarzalna – broń palną, która po odstrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub bębena naboju;
- 16) broń pozbawiona cech użytkowych – broń palną, u której stwierdzono pozbawienie w sposób trwały cech użytkowych wszystkich istotnych części broni w taki sposób, że nie jest zdolna do wystrzelenia pocisku lub innej substancji lub do wywołania efektu akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe;
- 17) broń samoczynna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 18) broń samopowtarzalna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może odstrzelić tylko jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 19) broń strzelecka – broń palną o kalibrze do 20 mm lub liczbie znaczącej wagomiaru nie mniejszej niż 4;
- 20) broń sygnałowa – broń palną zdolną do wystrzelenia wyłącznie pocisku lub substancji wywołującej sygnał wizualny lub akustyczny;
- 21) broń zabytkowa – broń wytworzona nie później niż w 1885 roku oraz funkcjonalne repliki i kopie takiej broni, zachowujące jej oryginalny sposób działania;

- 22) broń załadowana – broń w obrębie której znajduje się, odpowiednio do rodzaju broni, co najmniej jeden nabój, pocisk, lub porcja materiału miotającego; za obręb broni uważa się także przymocowane do broni uchwyty lub pojemniki na amunicję;
- 23) broń zdolna do rażenia celów na odległość – broń zdolną do wystrzelenia pocisku z wylotową energią kinetyczną przekraczającą 17 J na odległość przekraczającą 10 metrów;
- 24) kaliber broni – powiązaną ze średnicą przewodu lufy wielkość, wyrażoną w miarach długości albo wagomiarowo, określoną przez producenta broni;
- 25) materiał miotający – proch strzelniczy bezdymny i dymny (czarny), w tym jego substytuty;
- 26) noszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni załadowanej;
- 27) państwo członkowskie Unii Europejskiej – również państwo inne niż państwo członkowskie Unii Europejskiej traktowane na równi z nim na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen;
- 28) prowadzący strzelanie – osobę upoważnioną przez właściciela lub zarządcę strzelnicy, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy medycznej w podmiotach prowadzących takie szkolenia;
- 29) przenoszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni niezaładowanej;
- 30) tłumik dźwięku – gazodynamiczne urządzenie wylotowe przeznaczone do stosowania w broni palnej, którego zadaniem jest tłumienie hałasu powstającego przy strzale;
- 31) urządzenie niebezpieczne – ostrze ukryte w przedmiocie niemającym wyglądu broni, kastet, przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA, a także broń cięciwową o sile naciągu powyżej 750 N;
- 32) użycie broni – wycelowanie broni w kierunku człowieka lub zwierzęcia, oddanie strzału z broni lub wymuszenie posłuszeństwa przy pomocy broni.

2. W rozumieniu ustawy przedmiot uznaje się za dający się przystosować do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przystosowany do wspomnianego celu.

Art. 4.

1. Istotne części broni lub amunicji, gotowe lub obrobione, uważa się za broń lub amunicję.

2. Za obrobione części broni uważa się takie części, które mogą być zamontowane w broni i pełnić swoje funkcje użytkowe bez konieczności dalszej specjalistycznej obróbki.
3. Istotnymi częściami broni są: lufa z komorą nabojową, szkielet, komora zamkowa lub baskila, zamek lub mechanizm zamykający komorę nabojową, bębenek nabojowy oraz tłumik dźwięku.
4. Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obojętnymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, spłonki inicjujące spalanie materiału miotającego oraz materiał miotający.

Art. 5.

1. Zabronione jest dokonywanie ingerencji w konstrukcję broni zmieniających jej rodzaj, kaliber, typ naboju lub sposób działania, z zastrzeżeniem koncesjonowanej działalności wytwórczej i rusznikarskiej.
2. Ingerencje, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 6. Broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

- 1) A – broń i amunicja, której posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 8 pkt 4 i 5;
- 2) B – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- 3) C – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- 4) D – broń i amunicja, którą można posiadać bez pozwolenia.

Art. 7.

1. Do kategorii A zalicza się:
 - 1) samoczynną broń strzelecką i sygnałową;
 - 2) broń wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
 - 3) amunicję z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi, albo innymi substancjami których działanie zagraża życiu, a także pociski do takiej amunicji oraz wojskowe pociski wybuchowe;
 - 4) amunicję z pociskami o zwiększonej penetracji, wykonanymi albo zawierającymi rdzeń wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;

5) amunicję do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi dla osiągnięcia zwiększonej deformacji po trafieniu w cel oraz pociski do takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji używanej do polowania, sportów strzeleckich oraz samoobrony.

2. Do kategorii B zalicza się:

- 1) broń centralnego zapłonu;
- 2) broń krótką bocznego zapłonu, inną niż wymieniona w ust. 3 pkt 1;
- 3) powtarzalną i samopowtarzalną broń gładkolufową, której długość nie przekracza 600 mm;
- 4) broń samopowtarzalną, która jest podobna do broni samoczynnej;
- 5) amunicję do broni określonej w pkt 1–5, w tym spłonki i materiał miotający;
- 6) tłumiki dźwięku.

3. Do kategorii C zalicza się:

- 1) broń krótką bocznego zapłonu jednostrzałową i powtarzalną, której całkowita długość przekracza 280 mm;
- 2) broń długą bocznego zapłonu;
- 3) broń gładkolufową, inną niż wymieniona w ust. 2 pkt 3;
- 4) broń sygnałową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 5) broń alarmową samoczynną;
- 6) broń pneumatyczną;
- 7) amunicję do broni określonej w pkt 1–5, w tym spłonki i materiał miotający;
- 8) urządzenia niebezpieczne.

4. Do kategorii D zalicza się:

- 1) broń alarmową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 2) broń zabytkową;
- 3) broń pozbawioną cech użytkowych;
- 4) broń niezdolną do rażenia celów na odległość;
- 5) amunicję do broni określonej w pkt 1 oraz amunicję do broni określonej w pkt 2 w postaci prochu dymnego (czarnego).

Rozdział 3

Pozwolenia na broń

Art. 8. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:

- 1) obywatelska karta broni – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 3;
- 2) pozwolenie podstawowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, oraz samodzielnego wytwarzania takiej amunicji na własny użytek;
- 3) pozwolenie rozszerzone – uprawnia do ukrytego noszenia broni krótkiej;
- 4) pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 i 3, przez podmioty wymienione w art. 16;
- 5) pozwolenie muzealne – uprawnia do nabywania i posiadania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz ust. 2 i 3, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne.

Art. 9.

1. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń w wypadku używania jej na terenie strzelnicy, pod bezpośrednim nadzorem prowadzącego strzelanie.
2. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń w przypadku używania broni sygnałowej w celu wezwania pomocy lub sygnalizacji sytuacji awaryjnej.

Art. 10.

1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobie:
 - 1) która nie ma ukończonych 21 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
 - 2) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności za umyślne przestępstwo;
 - 3) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności za nieumyślne przestępstwo:
 - a) przeciwko życiu i zdrowiu,
 - b) przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia;

- 4) u której stwierdzono jeden z poniższych stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego (wg Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD 10):
- a) organiczne zaburzenia psychiczne włącznie z zespołami objawowymi,
 - b) zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, z wyłączeniem używania tytoniu,
 - c) schizofrenia, zaburzenia typu schizofrenii (schizotypowe) i urojeniowe,
 - d) zaburzenia nastroju (afektywne),
 - e) upośledzenie umysłowe,
 - f) zaburzenia osobowości,
 - g) zaburzenia nawyków i popędów,
 - h) całościowe zaburzenia rozwojowe,
 - i) stany chorobowe istotnie zwiększające ryzyko napadowych zaburzeń orientacji i świadomości,
 - j) istotne zaburzenia funkcji psychomotorycznych (psychoruchowych);
- 5) nieposiadającej miejsca zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Na wniosek szkoły, organizacji sportowej, łowieckiej, proobronnej lub rekonstrukcji historycznej obywatelska karta broni może być wydana osobie, która ukończyła 18 lat.

Art. 11.

1. Pozwolenie na broń wydaje w drodze decyzji administracyjnej starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia.
2. Pozwolenie na broń wydaje się na czas nieokreślony, z wyjątkiem pozwolenia rozszerzonego, które wydaje się na okres 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 6.
3. Pozwolenie na broń zawiera:
 - 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
 - 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
 - 3) rodzaj pozwolenia na broń;
 - 4) nazwę organu wydającego pozwolenie na broń;
 - 5) datę wydania pozwolenia na broń;

- 6) datę ważności pozwolenia na broń – w przypadku pozwolenia rozszerzonego.
4. Wydanie pozwolenia na broń jest odpłatne, z zastrzeżeniem ust. 6.
5. Opłata, o której mowa w ust. 4, stanowi dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego.
6. W przypadku, gdy osoba posiadająca pozwolenie rozszerzone, dostarczy do organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń przed upływem terminu ważności tego pozwolenia zaświadczenie o ponownym zdaniu egzaminu, o którym mowa w art. 15 ust. 1, pozwolenie to przedłuża się na okres kolejnych 5 lat liczonych od daty zdania egzaminu, bez dodatkowej opłaty.
7. W przypadku niedostarczenia zaświadczenia, o którym mowa w ust. 6, przed upływem terminu ważności pozwolenia rozszerzonego, pozwolenie to wygasa.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń na broń oraz wysokość opłat za ich wydawanie, mając na względzie wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń, oraz aby pozwolenie rozszerzone miało formę dodatkowej wkładki do pozwolenia podstawowego. Pozwolenia na broń powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów identyfikacyjnych. Opłata za wydanie pozwolenia na broń nie może przekroczyć faktycznych kosztów wykonania dokumentu.

Art. 12.

1. Tworzy się rejestr Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, zwanej dalej „CEBiP”.
2. CEBiP prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych, w formie elektronicznej.
3. W CEBiP rejestruje się:
 - 1) wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń;
 - 2) transakcje kupna i zbycia broni, objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia.
4. Rejestr CEBiP zawiera:
 - 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres posiadacza broni;
 - 2) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
 - 3) kategorię pozwolenia na broń;
 - 4) rodzaj, typ i markę broni;
 - 5) numer seryjny broni;
 - 6) kategorię broni;

- 7) datę produkcji broni, o ile jest znana;
 - 8) kaliber broni i naboje dla niej odpowiednie;
 - 9) organ wydający pozwolenie na broń;
 - 10) datę wydania pozwolenia na broń;
 - 11) datę rejestracji broni;
 - 12) numer Europejskiej Karty Broni palnej, do której wpisano dany egzemplarz broni, jeżeli taki wpis został dokonany;
 - 13) miejsce na uwagi dodatkowe.
5. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 1, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie po ich wystąpieniu.
 6. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 2, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na podstawie dowodu przeniesienia własności broni lub zaświadczenia o zmianie kalibru lub naboju wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski, który dokonał zmiany.
 7. Wykreślenia broni z CEBiP dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, na podstawie dowodu złomowania broni lub pozbawienia jej cech użytkowych, wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski.
 8. Dostęp do systemu CEBiP mają, poza organami właściwymi w sprawach wydawania pozwoleń na broń, Policja, Żandarmeria Wojskowa, Straż Graniczna, Służba Celna, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne. Dostęp ten jest nieodpłatny.
 9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób organizacji i funkcjonowania systemu CEBiP, w tym udostępniania informacji w nim gromadzonych, mając na celu zapewnienie możliwości ustalenia posiadacza egzemplarza broni, a także sprawności przekazywania informacji w tym zakresie pomiędzy organami, a przez to ścisłą kontrolę stanu posiadania broni przez obywateli.

Art. 13.

1. Obywatelską kartę broni wydaje się na wniosek osoby, wobec której nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10, i która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni.
2. Za uzasadniony powód posiadania broni traktowany jest:
 - 1) zamiar uprawiania łowiectwa;
 - 2) zamiar uprawiania sportów o charakterze strzeleckim, w tym rekreacyjnie;

- 3) udział w organizacji o charakterze proobronnym lub w bractwie kurkowym;
 - 4) uczestnictwo w rekonstrukcjach historycznych lub innych przedsięwzięciach o charakterze artystycznym;
 - 5) zamiar kolekcjonowania broni;
 - 6) zamiar posiadania broni do ochrony miru domowego;
 - 7) zamiar posiadania broni do samoobrony;
 - 8) zamiar używania broni w celach sygnalizacyjnych;
 - 9) zamiar posiadania broni w celach doskonalenia umiejętności zawodowych;
 - 10) prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich.
3. Uzasadnionym powodem posiadania broni jest także udokumentowane nabycie praw majątkowych do broni w drodze spadku, darowizny lub wyróżnienia.
4. Do wniosku o wydanie obywatelskiej karty broni należy dołączyć:
- 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
 - 2) zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej stwierdzające brak przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń, o których mowa w art. 10 pkt 4; przed wydaniem zaświadczenia lekarz może zasięgnąć opinii psychologa lub lekarzy specjalistów w zakresie neurologii lub psychiatrii.
5. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, jest odpłatne.
6. Wymogu określonego w ust. 4 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, o ile przedłożą zaświadczenie o przydzieleniu broni służbowej.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy zaświadczenia, badań i konsultacji, o których mowa w ust. 4 pkt 2, a także wysokość opłaty za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, oraz art. 14 ust. 4, dbając o zachowanie finansowej dostępności zaświadczeń dla ogółu obywateli.

Art. 14.

1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie, wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 10, oraz która zdała egzamin albo posiada obywatelską kartę broni przez okres co najmniej trzech lat.
2. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1 do ustawy.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu, o którym mowa w ust. 1, wraz z odpowiedziami, mając na celu sprawdzenie znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.
4. Jeżeli osoba ubiegająca się o pozwolenie na broń nie posiada obywatelskiej karty broni, do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć przedstawiony na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego oraz zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej. Przepisy art. 13 ust. 2–5 stosuje się.
5. Z egzaminu, o którym mowa w ust. 1, zwolnieni są żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz funkcjonariusze służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, pełniący służbę w korpusie oficerów lub wyższym, w tym przeniesieni do rezerwy lub którzy nabyli prawa do emerytury wojskowej lub policyjnej.
6. Egzamin, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny.
7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłaty za egzamin, o którym mowa w ust. 1, dbając o zachowanie finansowej dostępności egzaminu dla ogółu obywateli.

Art. 15.

1. Rozszerzone pozwolenie na broń wydaje się osobie, która:
 - 1) posiada pozwolenie podstawowe;
 - 2) zdała egzamin kompetencyjny przed właściwą komisją egzaminacyjną.
2. Procedurę przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu kompetencyjnego określa załącznik nr 2 do ustawy.
3. Egzamin kompetencyjny, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny. Opłata za ten egzamin wynosi 50 złotych.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb organizowania egzaminu kompetencyjnego, mając na uwadze uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.

Art. 16. Pozwolenie obiektowe wydaje się przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, wykorzystującym broń do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej, albo do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony.

Art. 17.

1. Pozwolenie muzealne wydaje się:

- 1) placówkom muzealnym ujętym w rejestrze muzeów prowadzonym przez ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego;
- 2) osobom posiadającym pozwolenie podstawowe od co najmniej 5 lat, które są w stanie zapewnić warunki przechowywania kolekcji wymagane dla placówek muzealnych.

2. Minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, warunki przechowywania poza magazynem broni zbiorów oraz ich ekspozycji, jakie musi spełniać placówka muzealna lub osoba fizyczna gromadząca kolekcje, mając na względzie stworzenie sprzyjających warunków do zachowania zabytków kultury narodowej dla potomności i ich odpowiedniego eksponowania dla dobra ogółu obywateli.

Art. 18.

1. Na wniosek posiadacza broni organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu wydaje Europejską Kartę Broni palnej, zwaną dalej „EKB”.

2. EKB wydaje się na okres do 5 lat; po upływie terminu ważności EKB na wniosek posiadacza może być przedłużona na kolejny okres.

3. W przypadku cofnięcia uprawnień do posiadania broni EKB traci ważność i podlega zwrotowi do organu, który ją wydał. W przypadku sprzedaży broni wpisanej do EKB organ, który wydał EKB, wykreśla z niej broń.

4. W EKB zamieszcza się informacje o:

1) tożsamości posiadacza broni palnej, w tym:

- a) nazwisko i imię, lub pełną nazwę (firmę) podmiotu,
- b) numer ewidencyjny PESEL albo numer REGON,
- c) adres miejsca zamieszkania lub adres siedziby podmiotu;

2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, o której mowa w art. 7;

3) okresie ważności EKB;

4) utracie broni palnej;

5) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określonej w EKB, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;

- 6) wymogach władz innych państw członkowskich Unii Europejskiej dotyczących zezwoleń na wwóz lub przewóz przez terytorium tych państw broni palnej wpisanej do EKB.
5. Wpisów do EKB dokonuje organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór EKB, mając na celu zachowanie zgodności z prawem Unii Europejskiej dotyczącym kontroli nabywania i posiadania broni.

Rozdział 4

Zbywanie oraz użyczenie broni i amunicji

Art. 19.

1. Zbycie broni podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.
2. Zbycie amunicji podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.
3. Zbycie broni i amunicji niepodlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane na rzecz osoby mającej ukończone 18 lat, na podstawie przedłożonego dowodu tożsamości.
4. Zbycie broni wymagającej uzyskania pozwolenia musi zostać zgłoszone do odnotowania w CEBiP przez obie strony transakcji w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia umowy.

Art. 20.

1. Osoby fizyczne posiadające pozwolenie na broń mogą użyczać broni innym osobom posiadającym pozwolenie na broń tej samej kategorii.
2. Osoby fizyczne mogą użyczać amunicję osobom posiadającym odpowiednie pozwolenie.
3. Użyczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinno odbywać się z zachowaniem pisemnej formy umowy użyczenia, z wyjątkiem sytuacji gdy przez cały okres użyczenia obie strony umowy znajdują się w tym samym miejscu.

Rozdział 5

Przenoszenie, noszenie i przechowywanie broni

Art. 21.

1. Obywatelska karta broni, pozwolenie podstawowe oraz pozwolenie rozszerzone upoważniają do przenoszenia broni.
2. Do przenoszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego lub muzealnego uprawnione są osoby mające pozwolenie podstawowe oraz pisemne upoważnienie właściciela tej broni.
3. Broń przenosi się umieszczoną w odpowiednim futerale lub pudełku, zapewniającym dyskrecję przenoszenia.
4. Amunicję przenosi się w sposób zapewniający bezpieczeństwo i uniemożliwiający jej przypadkowe odpalenie w normalnych warunkach.
5. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 6, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem, że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.
6. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest dozwolone wyłącznie po otrzymaniu pisemnej zgody przewoźnika.
7. Zakazuje się przenoszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających.

Art. 22.

1. Broń krótką może nosić osoba posiadająca pozwolenie rozszerzone; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2, w sposób zapewniający bezpieczeństwo innych osób i mienia. Przepis art. 21 ust. 2 stosuje się odpowiednio.
2. Broń alarmowa może być noszona przez jej posiadacza pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa innych osób i mienia; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 31 ust. 2.
3. Broń używana do wykonywania polowania może być noszona na terenie obwodu łowieckiego przez osobę posiadającą uprawnienia do wykonywania polowania, określone w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226, z późn. zm.).
4. Zakazuje się noszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających, oraz w innych przypadkach niż wymienione w ust. 1–3.

Art. 23.

1. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 1, przechowuje się w magazynach broni.
2. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, przechowuje się w metalowych kasetach umocowanych trwale do podłoża lub elementu konstrukcyjnego budynku w sposób uniemożliwiający ich odłączenie bez podjęcia specjalistycznych czynności, sejfach lub w specjalistycznych szafach do przechowywania broni.
3. Broń, o której mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1 i 2, oraz amunicję do niej, przechowuje się w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym.
4. Pozwolenie obiektowe zobowiązuje jego posiadacza do przechowywania broni oraz amunicji do niej w magazynie broni.
5. Pozwolenie muzealne zobowiązuje jego posiadacza do przechowywania broni i amunicji na terenie placówki muzealnej w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym lub w magazynie broni.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, mając na celu skuteczne zabezpieczenie przechowywanej broni i amunicji.

Art. 24.

1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 7 i art. 41 ust. 3. Przepisu nie stosuje się do broni, o której mowa w art. 7 ust. 4.
2. Jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który jest obowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przyjęcia do depozytu.

Art. 25.

1. Zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji może wynikać wyłącznie z ustawy, z zastrzeżeniem art. 44.
2. Właściciel lub zarządca terenu, na którym wprowadzono zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji jest obowiązany zapewnić możliwość nieodpłatnego zdeponowania broni i amunicji, za pokwitowaniem. Przepis art. 23 stosuje się.
3. Depozyt prowadzi osoba mająca pozwolenie podstawowe, funkcjonariusz służb, o których mowa w art. 2 ust. 1 lub osoba mająca przydzieloną broń służbową na podstawie odrębnych przepisów.

4. Obowiązek zorganizowania depozytu, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy imprez masowych organizowanych w obiektach nie będących budynkami lub na otwartej przestrzeni.

Art. 26.

1. Policja, a w stosunku do żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, może dokonać sprawdzenia warunków przechowywania broni i amunicji.
2. W przypadku stwierdzenia rażących nieprawidłowości w zakresie przechowywania, noszenia, przenoszenia i posługiwania się bronią i amunicją organ, który wydał pozwolenie na broń może cofnąć uprawnienie do posiadania broni w drodze decyzji administracyjnej.
3. Osoba, której cofnięto uprawnienie do posiadania broni może się ponownie ubiegać o wydanie pozwolenia na broń nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń stała się ostateczna.

Rozdział 6
Warunki używania broni

Art. 27. Broń, która jest zdolna do rażenia celów na odległość, może być używana wyłącznie na strzelnicach, z wyjątkiem użycia broni w samoobronie oraz przypadków, o których mowa w art. 29–31.

Art. 28.

1. Strzelnice, których regulamin dopuszcza do strzelań innych niż śrutowe powinny być zbudowane i zorganizowane w sposób wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.
2. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy.
3. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.
4. Wzorcowy regulamin strzelnicy określa załącznik nr 3 do ustawy.

Art. 29. Osoby posiadające uprawnienia do wykonywania polowania mogą używać do polowania broni i amunicji przeznaczonych zgodnie z deklaracją producenta do celów łowieckich i odpowiedniej do wykonywania danego polowania, na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226, z późn. zm.).

Art. 30.

1. Broń sygnałowa może być używana wyłącznie zgodnie z jej przeznaczeniem, w tym w ratownictwie i żegludze, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze.
2. Broń alarmowa i historyczna może być używana podczas przedsięwzięć o charakterze artystycznym oraz rekonstrukcji wydarzeń historycznych, pod warunkiem zapewnienia jej bezpiecznej obsługi.

Art. 31.

1. Pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności zawodowych noszą broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, pod warunkiem posiadania pozwolenia rozszerzonego; pracownik umundurowany nie musi nosić broni w ukryciu.
2. Umundurowani pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności związanych z konwojowaniem transportów środków pieniężnych oraz podczas pełnienia funkcji zabezpieczania obiektów należących do wojska używają broni posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, pod warunkiem posiadania pozwolenia rozszerzonego; broń nie musi być noszona w ukryciu.

Rozdział 7 Przewóz broni przez granice

Art. 32.

1. Przywóz broni lub amunicji wymagającej posiadania pozwolenia na broń z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 35.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni lub amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu organowi wydającemu pozwolenie na broń właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby.
3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń lub amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do organu wydającego pozwolenie na broń właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.
4. Koszty związane z deponowaniem broni lub amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń lub amunicję do depozytu. W przypadku niezyskania pozwolenia na broń osoba składająca broń lub amunicję do depozytu ma obowiązek

zbyć ją na rzecz osoby lub podmiotu mających odpowiednie pozwolenie, albo przekazać je do złomowania.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji oraz wzór zgłoszenia, o których mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Art. 33. Wywóz broni lub amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń.

Art. 34. W stosunku do obywateli polskich wywożących broń lub amunicję przez granice do państw członkowskich Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów art. 33, jeżeli broń, której przewóz dotyczy, jest wpisana do EKB.

Art. 35.

1. Osobom deklarującym zamiar zakupu broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń poświadcza, na ich wniosek, uprzednią zgodę przewozową, w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do właściwego organu.
2. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:
 - 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
 - 2) nazwę (firmę) lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
 - 3) siedzibę i adres lub adres miejsca zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
 - 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
 - 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
 - 6) liczbę jednostek broni palnej.
3. Uprzednia zgoda przewozowa stanowi dokument urzędowy wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczający o wiarygodności nabywcy oraz o objęciu kontrolą tej transakcji.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 36.

1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoby mające miejsce zamieszkania w państwach członkowskich Unii Europejskiej mogą w celach łowieckich i sportowych przywozić oraz wywozić broń oraz amunicję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie EKB, pod warunkiem, że broń ta jest wpisana do karty, a celem podróży jest udział w polowaniu albo w zawodach sportowych.

Rozdział 8

Posiadanie broni przez cudzoziemców

Art. 37.

1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności.
2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania terminowych pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem, mając na celu zgodność procedury z porozumieniami międzynarodowymi obowiązującymi Rzeczpospolitą Polską.

Art. 38. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 37 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną poczty dyplomatycznej, misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z zawartych porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 37 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 37 ust. 3.

Art. 39.

1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 37 i art. 40, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia o wyrażeniu zgody przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od daty przywozu broni i amunicji.
2. Jeżeli upłynął termin ważności zgody, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni.
4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 37 i art. 40, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 40.

1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w polowaniu mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja jest odpowiednia do wykonywania polowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie.
2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja odpowiada kryteriom określonym w zaproszeniu na daną imprezę sportową.
3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.
4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.
5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.
7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1–3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

8. Cudzoziemiec może zbyć przywiezioną broń zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 19.
9. Cudzoziemców obowiązują zasady przenoszenia, przechowywania i używania broni, o których mowa w art. 22, 23, 27, 29 i 30.
10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 41.

1. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 37, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, o którym mowa w ust. 2.
2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.
3. Nabyta broń musi być niezwłocznie odesłana na zagraniczny adres nabywcy, wskazany w dokumencie, o którym mowa w ust. 1.
4. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia o fakcie wywozu broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń.
5. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, o nabyciu broni przez cudzoziemca i jej wywozie.
6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 4 i 5, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Rozdział 9

Przepisy porządkowe i karne

Art. 42. Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję.

Art. 43. Osoba posiadająca pozwolenie na broń w razie zmiany miejsca zamieszkania jest obowiązana zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca zamieszkania, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania.

Art. 44.

1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego kraju lub na określonych obszarach, zakaz przenoszenia wszelkiego rodzaju broni lub niektórych jej rodzajów na czas określony, nie dłuższy niż 90 dni.
2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, albo może być wydany z wyłączeniem posiadaczy pozwolenia rozszerzonego oraz podmiotów dysponujących bronią na podstawie pozwolenia obiektowego.

Art. 45.

1. Organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu, z chwilą zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–5, cofa osobie, której dotyczą te okoliczności, uprawnienie do posiadania broni. Cofnięcie uprawnień do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej.
2. Prokurator, sąd albo lekarz który zdiagnozował u posiadacza pozwolenia na broń stan chorobowy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 4, jest obowiązany, w zakresie swojej właściwości, niezwłocznie powiadomić organ właściwy w sprawie wydawania pozwoleń na broń o zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2–5.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb oraz sposób powiadamiania, o którym mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie należytej kontroli posiadaczy broni, przy jednoczesnym zachowaniu poufności ich danych osobowych.

Art. 46.

1. Pozbawianie broni cech użytkowych może być dokonane wyłącznie przez osoby wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni lub usługi rusznikarskie zgodnie z ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z 2013 r. poz. 1650), w zgodzie ze sztuką rusznikarską i wyłącznie w taki sposób, aby skutecznie uniemożliwić odtworzenie przerobionych części broni.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady pozbawiania broni cech użytkowych, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 47.

1. Kto:

- 1) przenosi broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 21;
- 2) nosi broń z naruszeniem zasad określonych w art. 22;
- 3) przechowuje broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 23;
- 4) przesyła broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 24;
- 5) używa broni niezgodnie z zasadami określonymi w art. 27, 29, 30 i 31;
- 6) przewozi broń przez granice z naruszeniem zasad określonych w art. 32 i 33;
- 7) nie dopełnia terminów, o których mowa w art. 42 i 43 podlega karze grzywny.

2. W sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, można ponadto orzec cofnięcie uprawnień do posiadania broni na okres od roku do lat trzech. W przypadku ponownego ubiegania się o pozwolenie na broń wymagane jest powtórzenie procedury uzyskiwania pozwolenia, o której mowa odpowiednio w art. 13–15.

Art. 48. W sprawach o przestępstwo, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, sąd albo prokurator może orzec jako środek zapobiegawczy czasowe zawieszenie uprawnień do posiadania broni. W takim wypadku właściciel broni lub amunicji obowiązany jest zdać je do depozytu albo zbyć. Koszty depozytu ponosi właściciel. Sąd albo prokurator może zarządzić przymusowe odebranie broni lub amunicji.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 49. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 poz. 2168, z późn. zm.) w art. 42 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2) pozwolenie na broń wydane na podstawie ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...) lub inny dokument uprawniający do jej posiadania, jeżeli wykonuje polowanie za pomocą broni przeznaczonej do celów łowieckich;”.

Art. 50. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1383, z późn.zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Straży, do wykonywania zadań określonych w art. 11 pkt 5 i 9, może być wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), na broń palną oraz na przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu

bezpośredniego i broni palnej, o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA.”;

2) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W zakresie zasad dopuszczenia strażnika do posiadania broni palnej bojowej i przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 i art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”.

Art. 51. W ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2014 r. poz. 170, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 128 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. W zakresie zasad dopuszczenia strażników Straży Marszałkowskiej do posiadania broni stosuje się odpowiednio art. 15 i 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...)”;

2) w art. 129 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Do Straży Marszałkowskiej w zakresie zasad posiadania broni stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”.

Art. 52. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2015 r. poz. 1893) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) broń i istotne części broni – są to broń i istotne części broni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), a także inne urządzenia służące do niszczenia lub obezwładniania celów;”;

2) w art. 6 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) bronią palną pozbawioną cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o broni i amunicji;”;

3) w art. 30:

a) w ust. 2:

- w pkt 2:

-- lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które okażą odpowiednie pozwolenie na broń,

b) cudzoziemcom na warunkach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji,”;

-- lit. g i h uchyla się;

- w pkt 3:

-- lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które okażą odpowiednie pozwolenie na broń,

b) cudzoziemcom na warunkach określonych w ustawie z dnia ... o broni i amunicji,”;

-- lit. f i g uchyla się;

- pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) proch strzelniczy i jego substytuty oraz spłonki sprzedaje się osobom fizycznym, które okażą obywatelską kartę broni lub pozwolenie podstawowe;

6) proch strzelniczy dymny (czarny) sprzedaje się osobom pełnoletnim, po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość;”;

b) w ust 5 pkt 2 uchyla się.

Art. 53. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.) w art. 66:

1) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora może zostać wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 4 oraz art. 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do inspektorów w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”;

2) ust. 4 i 5 uchyla się.

Art. 54. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100, z późn. zm.) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie amunicji określają przepisy ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 55. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, z późn.zm) w art. 110:

1) ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariusz Straży Parku może być wyposażony w broń centralnego zapłonu krótką lub długą, a pracownik Służby Parku w broń długą centralnego zapłonu.

2. Na wniosek dyrektora parku narodowego może zostać wydane pozwolenie na broń obiektowe, na zasadach określonych w art. 8 pkt 4 oraz art. 16 ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do funkcjonariuszy Straży Parku w zakresie posiadania broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 14-15, art. 21 ust. 2–7 oraz art. 30 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.

4. Dyrektor parku narodowego może przydzielić funkcjonariuszowi Straży Parku broń wraz z amunicją.

5. Decyzję o wyposażeniu funkcjonariusza Straży Parku w broń krótką lub długą na czas pełnienia służby podejmuje każdorazowo Komendant Straży Parku.”.

2) ust. 6 uchyla się.

Art. 56. W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, z późn.zm) w art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń w rozumieniu ustawy z dnia ... o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), z wyłączeniem imprez masowych o charakterze strzeleckim, lub wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne, inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 57.

1. Osoby, które weszły w posiadanie broni lub amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski, jeżeli w wyniku tego udziału nabyły uprawnienia kombatanckie w rozumieniu ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1206, z późn. zm.) uzyskują prawo do posiadania tej broni i pozwolenie podstawowe. W stosunku do tych osób nie stosuje się wymogu zdania egzaminu, o którym mowa w art. 14.

2. Warunkiem uzyskania prawa, o którym jest mowa w ust. 1, jest, aby wobec osoby mającej uzyskać prawo do posiadania broni nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 10, oraz złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na broń. Przepisy art. 13 ust. 4–5 stosuje się.

3. W razie śmierci osoby, o której mowa w ust. 1, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do osób jej najbliższych w rozumieniu art. 115 § 11 Kodeksu karnego.
4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do osób, które dopuściły się któregośkolwiek z czynów określonych w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, z zastrzeżeniem ust. 3 tej ustawy.

Art. 58.

1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy karty rejestracyjne na broń pneumatyczną z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się obywatelskimi kartami broni w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy kartę rejestracyjną na broń pneumatyczną, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie wymiany karty rejestracyjnej tej broni na obywatelską kartę broni.

Art. 59.

1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych i szkoleniowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami podstawowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenia podstawowe.

Art. 60.

1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej lub ochrony osób i mienia z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami rozszerzonymi w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenia podstawowe oraz związane z nimi pozwolenia rozszerzone.

Art. 61.

1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwa broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami obiektowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. Organ właściwy do wydawania pozwolenia na broń w rozumieniu niniejszej ustawy, na wniosek podmiotów posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwo broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenie obiektowe.

Art. 62. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają nieodpłatnie wymianie na pozwolenia podstawowe oraz związane z nimi pozwolenia rozszerzone, na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 63. Do czasu wydania decyzji o przekształceniu w pozwolenia na broń, o których mowa w art. 58–62, zachowują ważność równoważne im dokumenty wydane według dotychczasowych przepisów.

Art. 64. W przypadku niezłożenia przez osobę uprawnioną wniosku, o którym mowa w art. 58–62, wydane według dotychczasowych przepisów pozwolenia na broń, świadectwa broni, karty rejestracyjne broni pneumatycznej oraz legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni tracą moc z upływem terminu do złożenia tego wniosku.

Art. 65. Wnioski o wydanie pozwolenia na broń nierozpatrzone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają przekazaniu do właściwych organów określonych w niniejszej ustawie, w terminie 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Wnioski te podlegają rozpatrzeniu na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 66.

1. Rejestr, o którym mowa w art. 27 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 67, staje się rejestrem CEBiP w rozumieniu niniejszej ustawy.
2. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej uzupełnią dane zawarte w rejestrach, o których mowa w art. 27 ust. 2 i 2a ustawy wymienionej w art. 67, do stanu ich zgodności z zakresem danych objętych rejestrem CEBiP.
3. Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej prześlą uzupełnione dane objęte rejestrami, o których mowa w ust. 2, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 67. Traci moc ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295 oraz z 2015 r. poz. 1505).

Art. 68. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załącznik nr 1

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu dopuszczającego

1. Egzamin dopuszczający organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia instruktora strzelectwa sportowego, instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego. Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.
2. Osoba przystępująca do egzaminu dopuszczającego do posiadania pozwolenia na broń musi wykazać się znajomością:
 - 1) przepisów prawa dotyczących broni i amunicji (ustawa o broni i amunicji oraz rozporządzenia wykonawcze do niej);
 - 2) przepisów prawa dotyczących obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności;
 - 3) zasad bezpieczeństwa przy obsłudze broni palnej;
 - 4) podstawowej wiedzy na temat strzelania (zasady bezpieczeństwa przy strzelaniu, prawidłowe trzymanie broni, zasady celowania, ściąganie spustu);
 - 5) zasad bezpiecznego zachowania się na strzelnicy.
3. Minister odpowiedni do spraw wewnętrznych opracuje zestaw 100 pytań i odpowiedzi, przy czym każde zagadnienie wymienione w § 2 powinno być opisane przy pomocy 20 pytań; pytania zebrane są w grupach odpowiadającym odpowiednim zagadnieniom.
4. Egzamin dopuszczający jest egzaminem pisemnym, w formie testu wyboru; egzamin składa się z 10 pytań, zdający losuje z puli 100 pytań po 2 z każdej grupy tematycznej. Do zaliczenia egzaminu należy udzielić minimum 9 poprawnych odpowiedzi na pytania.

Załącznik nr 2

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu kompetencyjnego

1. Egzamin kompetencyjny organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia instruktora strzelectwa sportowego, instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego oraz mające doświadczenie w prowadzeniu strzelań sportowych konkurencji dynamicznych. Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.
2. Egzamin kompetencyjny składa się z części praktycznej, w formie zadania strzeleckiego; zadanie wymaga oddania 10 strzałów, jego dokładny opis zawiera ust. 5.
3. Egzamin kompetencyjny przeprowadzony jest przy użyciu broni palnej krótkiej i amunicji będącej własnością osoby przystępującej do egzaminu lub jej pracodawcy; energia wylotowa pocisku wystrzeliwanego z broni nie może być mniejsza niż 200 J ani większa niż 1000 J; amunicja wyłącznie z pociskiem jednolitym, pełnopłaszczowym lub półpłaszczowym.
4. Egzamin kompetencyjny należy przeprowadzać przy użyciu tarczy TS-9 oraz przy pomocy urządzenia pozwalającego na odmierzenie czasu 30 sekund. Sygnał startowy dźwiękowy, wydany gwizdkiem albo przy pomocy elektronicznego timera odmierzającego czas strzelania. Barykada o szerokości około 1 m i wysokości około 2 m, wykonana z drewna, bez elementów metalowych, musi umożliwiać stabilne oparcie dla strzelającego.
5. Procedura przebiegu strzeleckiego:
 - 1) dwie tarcze umieszczone są w odległości 10 m od barykady, w odległości 3 m od siebie (mierzone na zewnętrznych krawędziach tarcz); stanowisko startowe w odległości 5 m od barykady; stanowisko startowe i barykada są umieszczone współosiowo;
 - 2) broń załadowana jest pięcioma nabojami (pistolety nieprzeładowane, z pustą komorą naboją; rewolwery mają mieć kurek spuszczone), schowana do kabury. Broń w kaburze musi być ukryta pod ubraniem w taki sposób, aby była niewidoczna dla postronnego obserwatora. Drugie pięć naboży należy umieścić w odpowiednim nośniku zapasowej amunicji (zapasowy magazynek, szybkoładowacz itp.);
 - 3) po sygnale startowym należy przemieścić się za barykadę i ostrzelać każdą tarczę pięcioma strzałami – lewą tarczę z lewej strony barykady, prawą tarczę z prawej strony barykady. Po ostrzeleniu pierwszej tarczy należy przeładować broń, chowając się za barykadą, po czym ostrzelać drugą tarczę z drugiej strony barykady. Kolejność ostrzeliwania tarcz jest dowolna;
 - 4) ostrzeliwanie tarcz musi być prowadzone z wykorzystaniem barykady jako zasłony, stopy strzelającego muszą być w całości schowane za barykadą;
 - 5) maksymalny czas wykonania całego zadania wynosi 30 sekund i jest liczony od sygnału startowego do ostatniego strzału oddanego przez zdającego;

6) warunkiem zaliczenia egzaminu jest trafienie w przewidzianym limicie czasu obydwu tarcz wszystkimi strzałami (w każdej tarczy musi być po pięć przestrzelin) oraz uzyskanie na każdej tarczy wyniku minimum 21 punktów;

7) podczas wykonywania całego zadania broń po wyjęciu z kabury musi być skierowana lufą w stronę bezpieczną; oddanie strzału przypadkowego (w tym zwłaszcza strzału podczas wyjmowania broni z kabury, przemieszczania się, wymiany magazynka) lub skierowanie lufy w kierunku niebezpiecznym powoduje natychmiastowe przerwanie strzelania i zakończenie egzaminu z wynikiem negatywnym.

6. Egzamin kompetencyjny w przypadku jego zaliczenia kończy się wystawieniem zaświadczenia, które musi zawierać dane osoby zdającej, miejsce i datę egzaminu, dane organu przeprowadzającego egzamin oraz dane osoby prowadzącej i musi być podpisane przez osobę upoważnioną do przeprowadzania egzaminu.

Załącznik nr 3

Wymagania wobec regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnic

1. Niniejszy załącznik określa wymogi wobec regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, z uwzględnieniem:

- 1) warunków korzystania ze strzelnicy;
- 2) sposobu obchodzenia się z bronią;
- 3) sposobu zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

2. Użyte w załączniku określenia oznaczają:

- 1) strzelnica – obiekt przeznaczony do prowadzenia strzelań szkoleniowych, sportowych i rekreacyjnych oraz treningów strzeleckich;
- 2) bezpieczne kierunki ostrzału – kierunki, wyłącznie w które można strzelać;
- 3) stanowisko strzeleckie – wskazane przez prowadzącego strzelanie miejsce lub obszar wewnątrz osi strzeleckiej, z którego można wyłącznie prowadzić ostrzeliwanie celów;
- 4) linia bezpieczeństwa – linia wyznaczona osobno dla każdej osi strzeleckiej ustalająca jej koniec z poza której, nie można strzelać na tej osi strzeleckiej;
- 5) strefa bezpieczeństwa – oznaczone miejsce przeznaczone do treningu bezstrzałowego, czyszczenia broni lub innych czynności obsługowych, wykonywanych bez amunicji;
- 6) punkt sanitarny – miejsce umieszczenia apteczki.

3. Właściciel lub zarządca strzelnicy, na podstawie wzoru regulaminu określonego w ust. 6, jest obowiązany opracować szczegółowy regulamin strzelnicy, w którym w szczególności może określić dodatkowe warunki bezpieczeństwa dla osób przebywających na strzelnicy.

4. Właściciel lub zarządca strzelnicy zakazujący noszenia broni w stanie załadowanym na terenie strzelnicy musi wyznaczyć miejsce bezpiecznego rozładowania i załadowania broni tuż przy wejściu na teren strzelnicy.

5. Szczegółowy regulamin strzelnicy musi być wywieszony na strzelnicy w widocznym miejscu, możliwie blisko wejścia na teren strzelnicy. Każda osoba korzystająca ze strzelnicy musi poświadczyć znajomość regulaminu i zobowiązać się do jego przestrzegania.

6. Wzór regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnicy:

REGULAMIN STRZELNICY [wzór]

Rozdział 1

Warunki korzystania ze strzelnicy

§1. Prowadzący strzelanie:

- 1) odpowiada za bezpieczeństwo użytkowników strzelnicy oraz osób im towarzyszących;
- 2) wyznacza osobom korzystającym ze strzelnicy stanowiska strzeleckie, a osobom towarzyszącym miejsce bezpiecznego pobytu;
- 3) prowadzi książkę rejestru pobytu na strzelnicy, w której zamieszcza się następujące dane:
 - a) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy,
 - b) numer pozwolenia na broń lub określenie właściciela broni,
 - c) godzinę przyścia i wyjścia ze strzelnicy,
 - d) nazwę organu, który wydał pozwolenie na broń, przy czym wymóg ten dotyczy osoby wnoszącej na strzelnicę własną broń,
 - e) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy i przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem.

§2. Na strzelnicy zabrania się:

- 1) osobom towarzyszącym osobom korzystającym ze strzelnicy wchodzenia za linię bezpieczeństwa bez zgody prowadzącego strzelanie,
- 2) używania broni osób korzystających ze strzelnicy bez zgody jej użytkownika,
- 3) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem,
- 4) wnoszenia jakiegokolwiek amunicji (włącznie z amunicją treningową i ślepą) do stref bezpieczeństwa.

§3. Na strzelnicy, w miejscu widocznym, umieszcza się:

- 1) regulamin strzelnicy;
- 2) plan strzelnicy z oznaczeniem:
 - a) bezpiecznych kierunków ostrzału,
 - b) linii bezpieczeństwa wszystkich osi strzeleckich,

- c) stref bezpieczeństwa,
 - d) punktu sanitarnego,
 - e) dróg ewakuacji,
 - f) miejsca instalacji telefonu lub innych urządzeń łączności;
- 3) wykaz sygnałów i komunikatów alarmowych;
- 4) informację o sposobie połączenia się z najbliższym punktem pomocy medycznej.

§4. Za szkody powstałe podczas strzelania zgodnie z regulaminem odpowiada właściciel lub zarządca strzelnicy, a także instruktor prowadzący strzelanie lub trening strzelecki.

§5. Za spowodowanie wypadku odpowiada korzystający ze strzelnicy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 2

Sposób obchodzenia się z bronią

§6.

1. Broń na strzelnicy przenosi się lub nosi zabezpieczoną przed dostępem osób trzecich, schowaną np. w kaburze, pokrowcach lub kasetach przeznaczonych do przenoszenia broni.
2. Wyjmowanie broni odbywa się:
 - 1) na stanowisku strzeleckim;
 - 2) w strefie bezpieczeństwa.
3. Wszelkich czynności związanych z obsługą broni dokonuje się wyłącznie z lufą skierowaną w kierunku bezpiecznym.

§7. Po zakończeniu strzelania korzystający ze strzelnicy przed jej opuszczeniem zgłasza ten fakt prowadzącemu strzelanie i odnotowuje to w książce rejestru pobytu na strzelnicy.

§8. Zabrania się strzelania oraz celowania do ludzi i zwierząt.

Rozdział 3

Sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy

§9. Korzystający ze strzelnicy jest obowiązany ściśle przestrzegać poleceń wydawanych przez prowadzącego strzelanie.

§10. Zabrania się wchodzenia przed stanowisko strzeleckie bez zgody prowadzącego strzelanie.

§11. Po komendzie STOP, wydanej przez prowadzącego strzelanie lub inną osobę, strzelający bezzwłocznie przerywają strzelanie.

§12. Na teren strzelnicy zwierzęta mogą być wprowadzone tylko w wyjątkowych przypadkach oraz obowiązkowo powinny być trzymane na uwięzi i pod ścisłym nadzorem opiekuna.

§13. Osobę naruszającą regulamin strzelnicy usuwa się ze strzelnicy.

UZASADNIENIE

Proponowana ustawa o broni i amunicji ma zastąpić ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz.576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295 oraz z 2015 r. poz. 1505). Zmiana ta jest podyktowana przede wszystkim koniecznością uzyskania pełnej harmonizacji polskiego ładu prawnego dotyczącego kontroli nabywania i posiadania broni palnej z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej, a w szczególności ze znowelizowaną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 roku zmieniającą dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008 r.). Istniejące przepisy tej zgodności nie zapewniają – a niektóre, odziedziczone po poprzednim ustroju regulacje nie przystają do porządku prawnego wolnego państwa demokratycznego.

Praktyka wydawania pozwoleń opiera się w obecnej sytuacji prawnej na arbitralnej uznaniowości organu decydującego – w efekcie każda z komend Policji wydających pozwolenia kieruje się własnymi interpretacjami i identyczne w treści podania tej samej osoby będzie w różnych częściach kraju rozpatrzone odmiennie. Co więcej, w tej samej komendzie efekt końcowy różni się zależnie od czasu złożenia i rozpatrywania sprawy. Przepisy są nieprecyzyjne i w sposób dowolny interpretowane przez Policję, przy czym część interpretacji powstaje na drodze różnych uzusów. Zdarzają się przypadki interpretacji wręcz sprzecznych z brzmieniem przepisów, albo dotyczące spraw w nich nieujętych.

Możliwie szeroki, aczkolwiek ściśle kontrolowany dostęp praworządnych obywateli do broni stanowi z jednej strony gwarancję poszanowania swobód obywatelskich, a z drugiej jest ważnym elementem zapewnienia bezpieczeństwa państwowego. Wszystkie kraje Unii Europejskiej dopuszczają swoich obywateli do broni palnej, traktowanej jako naturalny przedmiot związany z rozwojem cywilizacji europejskiej, służący w chwili obecnej do realizacji pasji o charakterze hobbystycznym. Szeroko rozumiane strzelectwo, tak sportowe, jak rekreacyjne, myślistwo, kolekcjonerstwo broni – a także ruch rekonstruktorski, odtwarzania wydarzeń historycznych – są równoprawną składową kulturę europejskiej oraz elementem tożsamości naszego kontynentu. Historyczne uwarunkowania pozwalają na odpowiedzialne i kategoryczne twierdzenie, że dostęp Polaków do broni jest wprost wpisany w pojęcie polskiego patriotyzmu. Zawsze gdy w Polsce odradzał się patriotyzm, powodowało to wzrost zainteresowania bronią – sytuację taką obserwujemy także obecnie. Oczywiście posiadanie broni jest obarczone pewną specyfiką i wymaga poddania dokładnej i skutecznej kontroli. W interesie społecznym jest, aby w posiadanie broni nie wchodziły osoby niepowołane, w szczególności karane za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia, jak też osoby chore psychicznie. Jak pokazuje praktyka innych krajów europejskich, gdy przepisy są precyzyjne i jednoznaczne nie ma kłopotów ze spełnieniem tego warunku.

W dobie armii zawodowej, która sama nie jest w stanie obronić kraju przed agresją, niezbędne jest posiadanie odpowiedniej infrastruktury inżynieryjno-technicznej – ale także posiadanie odpowiednio wyszkolonych w umiejętności posługiwania się bronią obywateli.

Ci, którzy chcą się tego nauczyć za własne pieniądze i przy pomocy własnej broni, są bardzo cenni dla kraju, a w godzinie zagrożenia będą wręcz na wagę złota. Polska ma w tej chwili unikalny w swej historii okres spokoju na granicach, gdy nikt z sąsiadów nie zagraża jej państwowości i nie wysuwa roszczeń. Ale taki stan nie będzie trwał wiecznie, a jak uczy historia, nie wolno popełniać grzechu beczynności – już nie raz wydawało się, że nasz kraj będzie trwał niezagrożony przez wieki, co wkrótce okazywało się bolesną uludą. Polski nie stać, ani nie ma takiej bezpośredniej potrzeby, aby rozpocząć masowe szkolenia ludności na wypadek agresji. Tym bardziej jest racjonalne wspieranie oddolnych obywatelskich ruchów strzeleckich, sprzyjanie powstawaniu klubów sportowych i innych form promujących postawy patriotyczne. Unormowanie kwestii dostępu do broni jest tu sprawą kluczową.

Ostatnią, ale także istotną kwestią, jest powstanie w gospodarce kraju dużego segmentu rynku, przynoszącego corocznie znaczne dochody dla budżetu państwa. Poza siecią sprzedaży broni i akcesoriów do niej ten segment gospodarki stanowią także strzelnice z kadrą instruktorską, placówki szkoleniowe, warsztaty rusznikarskie, prywatne placówki muzealne oraz, co najważniejsze, kluby zrzeszające ludzi o wspólnych zainteresowaniach, co sprzyja rozwojowi społeczeństwa obywatelskiego. Wprowadzenie w życie proponowanego projektu ustawy doprowadzi do odtworzenia polskiego przemysłu wytwarzania broni strzeleckiej oraz amunicji, który miał piękne tradycje przedwojenne, a który obecnie przeżywa wielkie trudności i grozi mu całkowity upadek.

Společnymi siłami środowiska strzeleckiego został opracowany projekt ustawy o broni i amunicji, zgodny z regulacjami unijnymi, wprowadzający do polskiego prawa podział broni, wzorowany na zastosowanym w wyżej wspomnianej dyrektywie. Jednak trzeba zaznaczyć, że w stosunku do dyrektywy projekt przewiduje w wielu przypadkach regulacje surowsze.

Najważniejsze zmiany wprowadzane przez proponowaną ustawę w stosunku do istniejących przepisów prawa:

1. Wprowadzenie zgodnej z dyrektywą unijną klasyfikacji kategorii i rodzajów broni palnej. W warstwie nazewniczej zastosowano słownictwo zgodne z polską normą bronioznawczą, pogrupowano także rodzaje broni w sposób zgodny z dotychczasową praktyką – na przykład nie wydzielono jako osobnej grupy długiej broni palnej jednostrzałowej z lufą o gładkim przewodzie, zrównując ją w sensie prawnym z innymi strzelbami dłuższymi niż 600 mm (regulacja surowsza, niż minimalna norma dyrektywy).
2. Jednoznaczne zdefiniowanie wszystkich pojęć używanych w ustawie, w celu uniknięcia obecnych problemów z interpretacją zapisów poszczególnych artykułów.
3. Zmiana organu wydającego pozwolenia – pozwolenia mieliby wydawać starostowie lub prezydenci miast na prawach powiatu, podobnie jak to miało miejsce w II Rzeczpospolitej. Taka zmiana odciąży Policję z zadań natury administracyjno-biurowej, uwalniając jej siły oraz środki dla realizacji zasadniczych zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa

i ładu w przestrzeni publicznej. Dodatkowo przeniesienie organu wydającego pozwolenia ze szczebla wojewódzkiego na szczebel powiatowy przybliży go do obywatela, co jest zasadniczo zgodne z duchem budowy państwa obywatelskiego.

4. Precyzyjne określenie przesłanek wykluczających możliwość posiadania broni – bycie karanym za pewne przestępstwa, występowanie określonych stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego zbyt młody wiek, brak stałego miejsca zamieszkania. Każda osoba, która nie podlega tym wyłączeniom, może mieć obywatelską kartę broni, jeżeli przedstawi uzasadniony powód posiadania broni.

5. Odejście od pozwoleń na broń wydawanych „do celu” i zastąpienie ich pozwoleńmi podzielonymi na trzy poziomy dostępu, związane z poziomami kompetencji posiadacza broni – im jest ona większa, tym więcej rodzajów broni może on posiadać. Proponuje się następujące poziomy dostępu: pierwszy (obywatelska karta broni) – broń gazowa, niektóre rodzaje broni bocznego zapłonu i strzelby, drugi (pozwolenie na broń) – broń dopuszczona do posiadania przez osoby cywilne, trzeci (pozwolenie na broń, rozszerzone) – poziom drugi plus prawo do noszenia broni krótkiej w ukryciu w miejscach publicznych. Jednocześnie zgodnie z dyrektywą utrzymano konieczność przedstawienia uzasadnionego powodu posiadania broni, podając przy tym przykładowy katalog powodów posiadania, uznanych za uzasadnione. Należy podkreślić, że deklarowany uzasadniony powód posiadania broni nie może być utożsamiany z pozwoleniem wydanym „do celu”, gdyż rodzaj pozwolenia determinują wyłącznie techniczne parametry broni.

6. Posiadanie broni „normalnej” wymaga zdania egzaminu teoretycznego albo trzyletniego stażu jako posiadacz broni „pierwszego kontaktu”. Nienaganny staż jest praktycznym dowodem na znajomość przepisów, dlatego nie ma potrzeby przeprowadzania w tym wypadku dodatkowego egzaminu. Posiadanie broni z prawem noszenia jest w warunkach europejskich czymś raczej wyjątkowym, dlatego w projekcie wymaga się zdania dość trudnego egzaminu kompetencyjnego z umiejętności strzelania. Co więcej – egzamin ten należy okresowo powtarzać. Celem tej regulacji jest wyeliminowanie potencjalnego zagrożenia, jakie mogą stanowić uzbrojone osoby nie mające umiejętności posługiwania się bronią w stresie. Osoby sprawnie posługujące się bronią nie powinny mieć trudności ze zdaniem tego egzaminu.

7. Stworzenie ogólnopolskiego, jednolitego komputerowego systemu ewidencjonowania wszystkich pozwoleń na broń i wszystkich egzemplarzy broni, oraz wszystkich transakcji sprzedaży, co umożliwi tworzenie wymaganej prawem międzynarodowym indywidualnej historii każdego egzemplarza broni. Taki system jest wymagany przez dyrektywę unijną, Polska wprowadzając go jako jedna z pierwszych stanie w awangardzie unijnych państw pod względem rozwoju infrastruktury informatycznej. Obecny system ewidencji broni palnej stwarza pole do błędów i nadużyć, zaś kontrola stanu posiadania broni przez osoby cywilne jest iluzoryczna.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Projekt nowej ustawy o broni i amunicji zmierza do uzyskania całkowitej zgodności polskiego porządku prawnego z normatywami Unii Europejskiej w przedmiotowym zakresie. Pomimo kilkukrotnych nowelizacji, dotychczasowa ustawa w dalszym ciągu nie przystaje do wymagań europejskich. Skutki proponowanych zmian zostały omówione w rozbiciu na poszczególne obszary oddziaływania. W przypadku nie wymienienia konkretnego obszaru oznacza to, że zmiany nie wpływają na ten obszar, lub wpływ ten jest nieznany.

Obszary, na które oddziałuje proponowana regulacja prawna:

Na podstawie doświadczeń innych krajów spodziewany jest spadek przestępczości, zwłaszcza najbardziej uciążliwej dla obywateli przestępczości o charakterze rozbójniczym oraz rabunkowym. Na tej samej podstawie nie spodziewa się problemów z nielegalnym użyciem legalnie posiadanej broni palnej, co także dotychczas było znikomym marginesem. Proponowana regulacja poprzez umożliwienie posiadania broni na podstawie jasnych, jednoznacznych kryteriów spowoduje istotne ograniczenie czarnego rynku broni, zwłaszcza gromadzonej w celach kolekcjonerskich, oraz likwidację wielu patologicznych sytuacji spowodowanych nieprzystawianiem obecnych regulacji prawnych do oczekiwań społecznych – np. organizowane na szeroką skalę rekonstrukcje wydarzeń historycznych odbywają się obecnie z konieczności z naruszeniem przepisów prawa. Proponowane regulacje będą miały także dodatni wpływ na gromadzenie zabytków polskiego dziedzictwa kulturowego oraz pamiątek historycznych.

Nie przewiduje się bezpośredniego oddziaływania proponowanych zmian na obszar Prawa Łowieckiego, tak jak nie pociągnęły go zmiany wprowadzone w latach 1999 i 2003. Należy zaznaczyć, że dotychczasowe zapisy ustawy o broni i amunicji oraz ustawy Prawo Łowieckie były wzajemnie sprzeczne, a obecnie uzyska się ich całkowitą spójność. Proponowane regulacje powinny wpłynąć na podniesienie umiejętności strzeleckich wśród myśliwych, jako skutek przewidywanego zwiększenia liczby strzelnic i wzrostu kultury posługiwania się bronią palną.

Proponowane zmiany przyniosą korzystne skutki dla państwowych formacji uzbrojonych, które zyskają nowe miejsca do treningu, a także dopływ wstępnie przeszkolonych kadr. Zmiana ustawy będzie miała także ważny pozytywny wpływ na obronność kraju, zwłaszcza w kontekście planowanego uzawodowienia armii – w ramach tych samych wydatkowanych kwot polskie siły zbrojne uzyskają lepiej wyszkolonych żołnierzy. Równie ważnym skutkiem wprowadzenia w życie nowej ustawy będzie powstanie licznych klubów i stowarzyszeń o charakterze hobbystycznym, co umocni społeczności lokalne oraz przyczyni się wydatnie do rozwoju społeczeństwa obywatelskiego.

Konsultacje społeczne:

Założenia projektu zostały napisane przez obywateli, zainteresowanych wprowadzeniem przejrzystych zasad regulujących dostęp do broni. W toku uzgodnień projekt ustawy był przedłożony celem zaopiniowania środowiskom strzeleckim, w tym strzelcom sportowym

oraz czarnoprochowym, myśliwym, kolekcjonerom, przedsiębiorcom działającym w branży obrotu i wytwarzania broni i amunicji, a w zakresie specjalistycznym – lekarzom oraz prawnikom. Uwagi zgłoszone w ramach konsultacji zostały uwzględnione.

Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu oraz sektora publicznego:

Szacuje się, że liczba osób zainteresowanych uzyskaniem obywatelskiej karty broni oraz pozwoleniem podstawowym będzie w pierwszym roku obowiązywania ustawy nie większa, niż 100 tysięcy. Będzie to miało jednak wymierny skutek w odniesieniu do zwiększenia obrotów generowanych na rynku w sektorze broni i akcesoriów – szacuje się wzrost tego obrotu o około 1 miliard PLN, co przełoży się na odpowiedni wzrost wpływów budżetowych z tytułu podatków i opłat. Odpowiedni wzrost będzie także dotyczył wpływów z tytułu opłaty skarbowej.

Koszty opracowania i wdrożenia systemu CEBiP są szacowane na około 1 milion PLN, ale wprowadzenie tego systemu jest wymogiem nałożonym przez Parlament Europejski i Radę Wspólnot Europejskich, w ramach nowelizacji dyrektywy o kontroli nabywania i posiadania broni palnej, co pośrednio wiąże się z Konwencją Narodów Zjednoczonych o kontroli obrotu bronią, ratyfikowanej przez Polskę. Szacunkowy koszt opracowania i wprowadzenia systemu CEBiP oparto na analizie rynku informatycznego, przy założeniu niskiej złożoności bazy danych systemu (system jest bardzo prosty – zaledwie około 10 rekordów). Baza danych przy tak małej złożoności w minimalnym stopniu obciąża urzędowe łącza internetowe. Znowelizowana dyrektywa wyznacza stosunkowo krótki okres na wprowadzenie elektronicznego systemu kontroli obrotu bronią oraz tworzącego historię poszczególnych egzemplarzy broni znajdującej się w obrocie. Tworzenie nowego systemu do starej ustawy mija się całkowicie z celem i byłoby decyzją ze wszech miar błędną. Związane z systemem CEBiP obciążenia finansowe dla organów wydających pozwolenia (głównie związane z przeszkoleniem urzędników) będą relatywnie niewielkie, z uwagi na zbieżność procedur z innymi systemami ewidencji funkcjonującymi w administracji, np. CEPiK. Prowadzony obecnie w Komendzie Głównej Policji rejestr „Broń” nie ma ustawowej podstawy prawnej, przez co budzi uzasadnione obawy odnośnie legalności gromadzenia zawartych w nim wrażliwych danych osobowych, w świetle obowiązującej Ustawy o ochronie danych osobowych. Poza tym rejestr ten w niewystarczający sposób zapewnia kontrolę nad stanem posiadania i obrotem bronią.

Wpływ regulacji na rynek pracy:

Powstaną miejsca pracy w nowo powstałym sektorze gospodarki, związanym ze strzelnicami i ośrodkami szkoleniowymi. Przy założeniu utworzenia średnio jednej strzelnicy w powiecie i jednego ośrodka w województwie, daje to liczbę minimum 2500 miejsc pracy. Co ważne, powstaną one również na terenach nieurbanizowanych, tam gdzie dziś są największe problemy z tworzeniem nowych miejsc pracy. Do tego dochodzi trudny do oszacowania wzrost zatrudnienia w przemyśle i handlu. Należy założyć, że pozycja finansowa, a co za tym idzie możliwości rozwoju krajowego przemysłu broni i amunicji ulegną zasadniczej zmianie.

Przepisy proponowanego projektu wpłyną także na zwiększony popyt na wysoko kwalifikowanych specjalistów w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa i instruktorów strzelectwa.

Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość:

Proponowana regulacja będzie mieć oczywisty wpływ na zwiększenie konkurencyjności gospodarki, zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej. Stworzy także szanse dla odbudowy polskiego przemysłu obronnego. Środki pozyskane z cywilnego rynku broni i amunicji będą mogły być wykorzystane na rozwój specjalistycznego zaplecza naukowo-badawczego, jak to się dzieje w wielu krajach przodujących w tej dziedzinie techniki.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów:

Projektowane zmiany wpłyną pozytywnie na rozwój regionów, poprzez zwiększenie liczby miejsc pracy i rozwój przedsiębiorstw. Obywatele zaktywizują się społecznie, czemu będą sprzyjały kluby i stowarzyszenia strzeleckie oraz kolekcjonerskie. W wyniku zbliżenia przepisów prawnych dotyczących posiadania i używania broni przewiduje się także rozwój współpracy transgranicznej z sąsiadującymi krajami Unii Europejskiej, zarówno w zakresie wymiany sportowej, jak też organizowania przedsięwzięć o charakterze historyczno-patriotycznym.

Wpływ regulacji na zdrowie i na środowisko:

Projektowana zmiana ustawy będzie miała korzystny wpływ na zdrowie obywateli poprzez upowszechnienie strzelectwa jako formy rekreacji, zwiększającej ich aktywność sportową. Z uwagi na wymaganą zgodność warunków technicznych strzelnic z wymogami ochrony środowiska nie przewiduje się zwiększenia ich negatywnego oddziaływania na środowisko.

Zgodność z prawem Unii Europejskiej:

Przedłożony projekt ustawy jest w pełni zgodny z obowiązującym prawem Unii Europejskiej.